

De rat in de domtoren (1674) - Oscar (Daltonschool Pieterskerkhof)

“Snel, de rattenjager komt eraan!”, zei een rat vlakbij. Grote leren laarzen en vier harige hondenpoten komen op me afgerend. Ik, Ram, een jonge zwarte rat, ren ervandoor. Zoef, het grootste gebouw van de stad in. Wat ruik ik toch veel daar: eten, andere ratten, kaarsen, zweet, wierook en stof. Ik hoor de voetstappen van de rattenjager, die me achtervolgt. Waar is een veilig hol? Verder de kerk in, vlak achter die trappen naar boven. Ha, gelukt!

In de verte hoor ik onweer: donder, bliksem, regen. Het klinkt ver weg, want ik zit diep in het hol. De rattenjager hoor ik ook niet meer. Het rattenhol is een beetje slordig, je ruikt eten en in een hoekje zitten alle babyratten. “Wat moeten we doen”, zegt de hoofdrat: “zoveel problemen... iemand moet ook nog eten halen, maar er is een storm op komst en je hebt ook nog de rattenjager! Is er iemand die eten wil halen voor de rattenstam?”

“Ik”, zeg ik.

“Weet je het zeker...” net toen hij iets wou zeggen werd hij onderbroken door een bliksemflits.

“Ja”.

Nu moet ik dus een plan bedenken om de rattenjager te slim af te zijn.

Ik heb verschillende opties: hem te snel af zijn, hem afleiden door een vrouwmens te laten schrikken of ongezien weggkomen. De keuze is niet moeilijk: ik ga via de ondergrondse tunnel! Via een oud aquaduct dat door mensen van vroeger, die ze Romeinen noemen, is gemetseld, kan ik in de kelders van de huizen dicht bij de grote toren komen. Daar vind ik vast wel wat te eten. Want de kelders komen uit op andere kelders en die komen weer uit op de gracht. En over de gracht vervoeren de mensen graan en kazen en allerlei voor ratten lekkere hapjes. Ik ga op pad.

Ik ren het hol uit, achter de trappen vandaan en steek over naar het begin van de tunnel. Oei, een nieuw probleem! In de kerktoren wonen ook twee katten, Michaël en Maarten. Vaak slapen ze overdag, maar vandaag ligt Michaël te loeren vanaf een randje. Hij springt boven op me, hard miauwend en maakt Maarten ook wakker. Maarten en Michaël krijgen ruzie wie het eerste hapje mag. Snel trek ik mijn staart uit Michaëls klauwen en ren naar de tunnel. “Pffff, net op tijd!” De tunnel leidt me recht naar de eerste kelder. Boven is een herberg, dat is een plek waar mensen die hier niet wonen kunnen slapen en vaak ook een hapje eten. En mensen-eten is ratten-eten! Snel scharrel ik wat hapjes bij elkaar: een stukje brokkelkaas, een beetje gedroogd vlees en wat sappige wortelen en een appel. Je vraagt je natuurlijk af hoe een rat dat allemaal kan vervoeren? Simpel: trucje afgekeken van de mensen, ik stop het in een juten zak, die ik achter me aan kan slepen. Nou, dit is wel genoeg. Met de zak duik ik de tunnel weer in. Het dondert en bliksemt nu wel heel erg hard. Zelfs in de tunnel hoor je dat. De zak met eten past er gelukkig makkelijk doorheen. De katten zijn nergens te zien en ik sleep mijn buit richting het grote hol. Het waait ook flink. De wind giert en blaast door de kieren en de deuren van de kerk schudden heen en weer.

Plotseling landt er een grote laars recht naast mijn hoofd. De rattenjager zwaait zijn dikke stok boven zijn hoofd. Ik laat de zak maar even schieten en ren er weer vandoor. Vlak achter me ploft de stok tegen de grond. En weer. Ik hoor er niets van, door de herrie van de storm. Rennen, dwars door de enorme ruimte, langs de houten banken, de kaarsen zijn allang

uitgewaaid. Ik zie een lage trap, een paar treden voor me. Ik sla rechtsaf. Een van de zijdeuren waait eruit. Daar kan ik ontsnappen! Ik hoor overal geraas, geklapper, vallende dingen. Is dat de rattenjager met zijn hond, of is het de storm? Maakt niet uit, wegwezen! Ik race naar de uitgang. Maar het waait te hard, ik waai zeker weg, dus ik sla weer af, weer naar rechts en ik schiet onder een bank. De rattenjager rent door. Hij aarzelt in de deuropening. Dat had hij niet moeten doen. Want met een donderend geraas stort het hele gebouw in. De hond ontsnapt nog net naar buiten en ik race onder de banken door terug naar de grote toren. Achter me komt het hele dak naar beneden, overal stenen, hout, troep. De zak ligt nog bij de ingang van het hol. Ik pak hem snel en duik naar binnen, onder de trappen, terug naar de rattenstam. Met genoeg eten voor een week!
Veilig. Voorlopig hebben de mensen wel wat anders om zich druk over te maken.

Uit het juryrapport:

'Het verhaal heeft een ijzersterke opbouw, is spannend en heeft een goed plot. Zijn taalgebruik is beeldend, zijn verhaal speelt zich als het ware als een film voor je af.'